

ORADEA-MARE (N.-VĂRAD)
24 aprilie st. v.
6 maiu st. n.

Ese in fiecare duminică
Redacțiunea:
Strada principală 375 a.

Nr. 17.

ANUL XXX.
1894.

Pretul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.
Pe $\frac{1}{4}$ de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Vasile Alecsandri.

Fragment din discursul de recepțiune, ținut in Academia Română, la 25 martie (6 aprilie.)

(Urmare.)

Nu ar fi nimic de intimpinat in potriua apropierii acesteia atât de strinsă cu străinătatea, decât sim-țimintele și deprinderile noastre sociale nu ar fi atinse in detrimentul chiar une-ori al demnității noastre naționale. Nu esagerez aceea ce ȳic, căci la noi unde lumea mânăncă, se imbracă, petrece și mai ales vorbește franțuzește, obiceiurile, traiul, portul și vorba românească sânt date părăsirii, ba chiar considerate — de unele persoane — ca grosolane și deci vrednice de disprețuit.

Dar aş intrebă: óre câte dintre elegantele noastre dómne, atât de bine crescute in Paris, știu să scrie românește, chiar 10 rënduri de cea mai obicinuítă prosă, fără greșelă, séu să susție o conversație fără de a o tăia la fie-ce minut cu exclamațiuni și cu frase franceze? Nici 10 la sută, esceptionând bine ințeleș pe grațioșele bacalaureate româ-

ne, din ȳiua de aȳi. Altă dată primele elemente de cetire, de rugăciune se dedeau copșilor de către mumele lor — póte pentru acesta credința eră mai vie și dragostea de carte mai temeinică; — astăȳi, intreb iar, câte din elegantele noastre mai practică acestă duiósă datorie? Dădacele și guvernantele străine schimonosesc acum limba și impենéză capul *babyilor și bubilor* noștri cu tot felul de nimicuri și de banalități, iar biéta limba lor... nu știu decât se cade s'o mai numesc *maternă*, remâne s'o vorbescă cu slugile, ori s'o invețe când s'or întórce dela Paris, de-o fi nevoie!

Faimosul Baron Jomini, spirit observator și caustic, ȳicea că dintre străini, pe cei care vorbind îi vei auȳi esclamánd franțuzește: ah! donc, déjà, mon cher, aceea să șcii că sânt Ruși, iar cei cari vorbind tare, cu gesturi multe și cu adaose de vorbe ori de exclamări fran-ceze mai după fie-ce

LA IZVOR.

cuvânt, aceia sînt Români. Și franțuzésca lor nu e nici cea mai alésă, nici cea corectă, adesea.» Sever, dar intru acesta drept cu noi, rēposatul Vice-cancelar al Rusiei.

De altfel ēnsuș Alecsandri, carele, fie-đis in trecēt, de și cel mai iscusit cunoscētōr al limbei romāne, nu vorbiá și nu scriea, in relațiunile sale private, decāt in limba francezā, a exclamat, cuprins de acest vērtej, in biografiile lui C. Negruzzi și N. Bălcescu: «Tinerimea «ce represintă viitorul nu avea nici o insemnătate, nici «o aspirare, nici o inițiativă și negreșit ar fi rēmas per- «dută in fāgașul trecutului, decā unii din părinții noș- «tri n'ar fi avut ideea de a-ș trimite copiii la univer- «sitățile din Francia ori din Germania. Acest act revo- «luționar, acēstā idee providențială a deschis, putem «đice, porțile Romāniei la tōte reformele civilizătōre ce «au nāvālit la noi și s'au impāmēntenit cu o repejune «fără esemplu in ori-ce altă parte a lumii. Faptă sub- «limă a generației trecute! tu care ai fost isvorul re- «nașcerii nēmului romānesc, ridică glasul și apēră «mormintele părinților noștri in contra insultei orbilor «și nebunilor ce nu șciu a le respectă!»

Fără indoieilă, progresele și reformele ce s'au se- vērșit la noi, după pilda ori indemnului luat dela străini, sînt fōrte mari, dar tocmai din cauza repejunei celei «fără de esemplu» cu care am cătat a le inpāmēteni, rezultatul a fost, că efectele bune ce se așteptau dela unele nu ni s'au revelat încă, tocmai pentru că ori nu se potriviau cu natura și deprinderile nōstre, ori că nu eram încă destul de «copti pentru a ne folosi de dē- sele, in tot casul ne-a rēmas inse ceva: cultul fără de margini ce purtām străinului și străinismului... Dar nu e acđ locul de a discutā mai departe asemenea lucruri și deci veluām șirul celor de mai sus.

Vasile Alecsandri se nāscu la Bacău, in luna lui iunie a anului 1821. — İmi voi aduce totdauna aminte cu ce emoțiune povestii poetul fuga familiei sale in munți de tēma Eteristilor și cum drept ori-ce adāpost nu avea decāt o căruță mare cu coviltir de pānză smo- lită, in nāuntrul căreia locuie mama cu copiii, iar de desubt tatāl impreună cu câteva slugi credincioșe, ar- mat cu pușci și cu topōre. «Prādăciunile și jafurile «ōmenilor lui Ipsilante scrie Ion Ghica¹, speriase intr'a- «tātă pe bieții locuitori, incāt fugiau tōți in tōte părțile «din naintea zaverguilor și a ianicerilor, ca din naintea «unor inimici cruđi și barbari... Moldova erā pusă la «discrețiunea Eteriei!»...

Originar, se đice, din Venetia — unde și pānă ađi există un «palazzo Alessandri» — (o familie Alessan- dri care a dat un senator și mai mulți dregători sub Napoleon III, există in Corsica), bunicul poetului se aședea, la sosirea sa in țēră, in orașul Bērladului, de unde venind in Iași fu numit sameș la Bender in Basarabia inainte de 1812. După cedarea acestei porțiuni a Moldovei, părintele poetului se duse cāmāraș la Tērgul Ocnei, unde insurāndu-se cu o dom- nișōră Cozoni se apucā de negoțul sārrii, pe care o vin- dea cu bun cāștig peste Prut. Mai tārđiu el cumpērā moșia Mircești, pe lunca Siretului, și zidindu-și o casā in Iași (strada Sf. Ilie unde locueșce ađi profesorul- senator G. Mārzescu) se statornic in capitața țerei, unde avea să ocupe diverse și inalte funcțiuni publice și să ajungā pānă la rangul de Vornic.

La vērsta de 6 ani, pentru a pune capēt nebu- niilor de tot felul pe care le făcea cu tovarășul seu de

jocuri Vasile Porojan, Alecsandri fu dat pe māna unui dascāl, cālugarul Ghermanos, acelaș care vēndu lui Gr. Ghica manuscrisul lui Șincai. «El ședea la noi, scrie «poetul¹, și afarā de mine avea și alți elevi esterni, din- «tre cari pe Mihail Kogālniceanu. Acesta veniā in tōte «đilele imbrācat in antereu de cutnie și purtānd un «ișlic rotund de pele de miel surā... Vai de nenoro- «citul ișlic! el devenise o minge in mānile nōstre și ne «atrāgea ocāri aspre din partea părintelui Gherman, ba «une-ori chiar și palme...» Nu după multă vreme inse el fu dat in pensional francez al lui Cuenin, de unde apoi in vēră anului 1834 fu trimis la Paris sub con- ducerea lui Filip Furnaraki, secretarul lui Corai, im- preună cu Alesandru Cuza, Nicolae Docan și Negulici.

Acolo fu pus sub privigherea unui distins profesor Cotte, ca să-l prepare de bacalaureat, spre a putē apoi invēță medicina, carieră pe care erā s'o imbrāțișeze după dorința tatālui seu.

Tinerul elev invēță repede și bine și după doi ani căpētā diploma dorită. Chipul cum și-a dobāndit-o inse meritā a fi povestit. In vēră anului 1864 aflāndu-me cu părinții in Moldova, am avut fericirea de a cunōșce pe Alecsandri. Intrasem in clasa V la Sf. Sava și eram māndru de a putē recitā, cu respectiva scandare, ince- putul Eneidei lui Virgil, pe care Maxim ne-o dedese odatā ca temā. Alecsandri o recitā și el și-și făcea o plăcere să-mi punā felurite intrebări din gramatica și sintaxa latină. In ochii mei, pe lāngā reputațiunea de mare poet, luase el și porțiunile unui mare invēțat așā că, indrāsneț ca tōți copiii, îl intrebai intr'o đi unde și ce studii a făcut de șcie așā de multe lucruri. Drept rēspuns el incepū a rīde și luāndu-me de braț İmi po- vesti că a invēțat la Paris, că diplome și școle multe n'are, dar că șciința și-a căpēt-o in șcōla cea mare a lumii și in călētōriile depārtate ce făcuse peste țeri și peste mări. İmi destāinuī chiar că trecēnd bacalaurea- tul, un esaminator îl intrebā cu ce pace se terminase rēboiul de 30 de ani și că el neavēnd nici o noțiune despre istoria Germaniei din secolul XVII, erā gata să spue că nu șcie, cānd îi trecū ca un fulger prin minte cuvintele: paix de Westphalie, pe care le tot audise, repetate in gura mare de elevii claselor superiōre dela Cuenin cu prilejul lecțiunilor de istorie universală, și fără să mai stea la indoieilă rēspu-se intr'un noroc: la paix de Westphalie. Profesorul mulțumit îi dede o bilă albă și astfel fu Bachelier ès-lettres!

In cei 5 ani căți stātū la Paris cercā, după a- cēsta, să invețe chimia in laboratoriu lui Gaultier de Claubry, dar căđū bolnav din pricina unei esplosiuni de gazuri arsenicale ce îi inābușirā dragostea pentru șciință, apoi incepū să studieze medicina, de care fu inse desgustat și mai repede, la vederea cadavrelor omenești pe cari trebuia să le disece in amfiteatrul plin de emanațiuni și mai puțin sānētōse decāt gazu- rile arsenicale. Atunci cu invoirea tatālui seu se inscrise la facultatea de drept, unde și urmā cātva timp cursul de Drept Roman al lui Ducauroy, dar inima nu-i dedea indemn nici la studiul arid al cestiunilor de jurispru- dență și mintea îl mână necontentit spre țermii visārilor poetice, spre orizonturile largi și pline de farmece ale romantismului, așā că pārsind Dreptul hotārī să intre in șcōla de poduri și șosele, acēsta mai mult ca să im- pace o dorință părintescă, decāt ca să fie următor pro- priei sale voințe. Invēță cu mare sirguință, obținū ne-

¹ Ion Ghica. Scrisori. — V.

¹ Vasile Alecsandri. — Scrisōre către Ion Ghica. — Va- sile Porojan.

numărate succese printre camarazii de studii, inse la esamen, răpit de demonul posnaș al fantasiei, uită până și cele mai elementare principii ale matematicii și fu refuzat «avec un ensemble digne d'un meilleur sort», precum avea obiceiul de a spune adesea rîdînd. Atunci se dădă cu tot sufletul la studiul poezilor clasici antici și moderni.

Cotte, primul seu profesor, îl incuragă și-și dete tôte ostenețele pentru a-i complectă educațiunea literară. Dar isvórele de unde sorbi el primele impresii poetice și cari îi rēcoriră, sufletul ars de nobile daruri, fure poesile lui Lamartine, romanele lui Chateaubriand și disertatiunile filosofice ale lui Jean Jaques Rousseau, asupra societății și a educațiunii.

Simțią tinerul crescēndu-i, cum dice Horatius: «pe-nele lucitóre și mai albe decât zăpada ale aripelor», degetele îi tremurau inspirate pe lyră și glasul seu încă stăpănit de emoțiune începă să cante... poetul își luase avēntul aripat către regiunile inalte și senine ale idealului.

Câteva bucăți in limba franceză, printre cari o «odă lui Lamartine», o baladă «Cazacul» și un poem oriental «Zunarilla», scrise sub impulsionea imaginațiunei focóse ai celor 18 ani, îl distinse in cercurile ce frecventă, iar după ce, intovărășit de Negri și Rolla se duse in Italia, vėdă Roma, Florența și mai ales Venetia, sufletul seu vibrând de porniri până atunci necunoscute, se deschise, larg, generos și entusiast inaintea monumentelor de glorie și de mărire trecută, a minunilor artei și a amintirilor calde încă de pasiunile italiene fără de sēmēn pe lume!

Pe la sfērșitul anului 1839 el se întórse in țeră unde după cinci luni fu orēnduit șef de masă la Casa pensiilor și a scutelnicilor. Lipsit de prejudiții și de ambițiuni personale, insufletit de un patriotism infocat dar statornic, modest și cinstit, pe cât eră de gelos și de stăruitor in treburile publice, amic devotat și sigur, tovarăș vioiu și spiritual, el avea să se urce cu capul sus și cu fruntea senină, până la treptele cele mai inalte ale scării sociale!

Plin de ilusiuni și de aspirațiuni liberale, purtând in inimă sēmīnța mântuitoare a Unirei țerilor surori, legați prin traiul comun din străinătate cu confrății lor de dincolo de Milcov, poziția tinerilor ce se intorceau in Moldova dela studii pe vremea lui Mihai Vodă Sturdza nu eră inse nici decum comodă.

«De o parte, ne spune Alecsandri, in capul statului un domn eșit din monstruoșă împărechiere a suzeranității turcești cu protectoratul rusesc, un soiu de pașă purtând kivēră muscălescă, despot puternic, căruia se supuneau fără cărtire toți locuitorii țerei, incongiurat de o temere respectuoșă și ęnsuș tremurând de un firman dela Stambul, de o notă dela Petersburg, ori de un gest al consulului împērătesc»¹. Dela mitropolit până la cel din urmă cinovnic el punea in slujbă și scotea pe cine voia fără lege, fără control, numai după propria sa chibzuință; tóte treburile administrative și judecătorești de dēnsul se resolvau in ultimă instanță și fără de speciala lui cunoscință și împărtaşire nici o mutațiune de drepturi de proprietate, nici o intemeiere de industrie, mai mult ori mai puțin productivă, nici un diar cât de smerit, nici o școlă cât de folositóre, nici o mēsură, chiar higienică nu se intocmía, in fine nimic, nimic nu se mișcă dela Mihăileni până la Galați, fără de șcirea și de voia lui.

La piciórele tronului se inșirau: boerii cei mari, in deobște fără șciință de carte, cu idei invecchite și cu sentimente strímte și egoiste, trăind intr'o perpetuă zt-zănie și gelosie din cauza pretențiunilor la tron, ori a gónei favorurilor și a slujbelor grase ale statului. Boerii de starea a doua trăind intr'o atmosferă grea de eresuri, de prejucii, fără cultură și rar încălđiți de un fior de patriotism. Cinovnicii, funcționari subalterni, hrăpitori, ignoranți și indrásneți, visând numai cinuri și plocóne și căutând in timpul cât steteau in slujbă să-și umple punga și să-și rătunjescă cât mai repede cuprinsul averei. După boerime veniau breslele negustorilor și ale meseriașilor, pradă legiuită in mânia slujbașilor, Agiei ori Eforiei, impovărăți de nevoile negoțului, nu prea prosper, și obosind intru agonisirea traiului și buna căpētuire a copiilor. In sfērșit jos, departe, in umbră de tot, venia poporul care singur purtă povara birurilor, a beilicurilor, bătut, străgănit și ingenuchiat de toți fie străini ori pămēnteni. Tagma clerului incultă, superstițioșă, plină de năravuri rele, se ingrășă fără grige din mana averilor mănăstirești, aplecat mai mult la plăcerile lumești, decât la smerenia apostolicăscă...

Năravurile publice și private erau icóna leită a acestei societăți. Luxul și imbelșugerea caselor de și proverbiale nu consistau totuș decât in obiecte de combinațiune seu de intrebuintare și rare erau casele boerești in care operile de artă să fie in favóre, bibliotecile prețuite și colecțiunile de odóre și de rēmășițe antice păstrate seu chiar căutate. Aprópe singuri Sturdzeșcii dela Scheia și dela Miclăușeni adunau cărțile rare și prețioșe, obiectele de artă, hrisóvele vechi și manuscriptele de valóre istorică și ingrigiau de complectarea bogatei și rarei colecțiuni de monede ale Domnilor románi, dăruiță Academiei de Dimitrie A. Sturdza Miclăușanul, intru fala și podóba acestui inalt institut de cultură națională. Altfel toți trăiau după moda turcescă și se purtau in lume după deprinderile moștenite dela Greci. De pildă: Un boerănaș de starea III-a sărutá póla unui Logofēt mare, cel de a II-a peptul și cel de o potrivă cu dēnsul barba. Cel mic sta cu giubéua strínsă la pept, seu o ghemuía pe un colț de scaun intr'o atitudine umilită, un altul avea drept să ședă pe jeț și numai cei mari steteau pe divan cu piciórele sub dēnșii. Când cei mērúnței se adresau unui ministru seu unui Baș-Boer îi diceau: «Milostive stăpáne! Măria Ta! Luminarea Ta! Altul îi spunea după moda grecescă: «Ευγενέστατε! Ευλαμδρότατε! λογιότατε! Când unul de jos sciea unuia dintre cei mari punea formula: «Sărutându-ți tálpile sūnt al Măriei Tale prea plectat și prea supus rob», iar acesta îi respundea: «al dtale gata», ori «binevoitorul dtale», ori mai adesea nimic!¹

Dar limba sērmanal? Diversele nāvāliri lāsase de pe vremi nu numai amintirile cruđimilor și jafurilor, ci și dovedii cuvēntátóre despre inriurirea ce esercitase asupra nóstră. Așá sub Turci limba se corcise cu: o-gēcūri, calemgii, taclituri, belele, tumanele, kiefuri, matrapazlicuri; sub Fanarioți se incuscise cu: Evghenii, filotimii, țakismate, englendisiri, plixisuri, plioforie, stenohorie, filo-to-heri etc... dela Muscali se alcătuisse cu: podorojnă, zapiscă, respiscă, utrenie, razvod, ucenic și altele... in sfērșit influența franceză ne impodobise cu: amusări, menajări, blamári, bontóne, bombóne, coifure, angajamente, ambetamente și o mulțime de forme

¹ V. Alecsandri. — Biografia lui C. Negruzzi. Vol. Proșă

¹ A. D. Xenopol. — Istoria Romānilor. — Tom. V. Epoca Fanarioților.

in sit precum: pretenderisit, pursuivarisit, comandarisit, chestionarisit¹, etc. etc. Ce putea fi dar lumea și literatura unui asemenea timp și unde ar fi putut ajunge ele decât tinerii veniți «din năuntru», cum se dicea, nu lăsă de o parte ori-ce iubire de sine și suflecându-și mâncile nu se puneau cu voinicie să curețe aceste «staule ale lui Avgias!» Câte lupte, câte suferințe, ce spornică credință și ce dragoste de libertate a înălțat și a îmbărdătat înse pleiada ilustră, care făcū mai târziu Uniunea, improprietări țeranii și intemeia regatul liber și independent al României!

Iată cum ne zugrăvește Alecsandri neperitorul tablou al acelei epoci: «O frumósă mișcare de renaștere se producea în ambele țeri surori. Tinerimea Moldovei întorsă dela universitățile Germaniei și Franței, adusese cu dēnsa în societatea noastră viciată și îndereptnică, o comóră de idei noue și de simțuri patriotice, comóră care nu întârzie de a se răspândi printre generațiunea cea jună din orașe. Demnitatea personală, onórea familiei, onestitatea în funcțiuni, patriotismul infocat, independența de caracter în fața guvernului, năvăliră de-odată cu o pornire invingătoare, asupra cetelor de eresuri și de obiceiuri viciose și clocite sub caftanul fanariotic și incuragiate de politica protectoratului. O luptă neimpăcată și amară începū între omenii neeșiți din țeră și între tinerii crescuți în străintate și porecliți, în sînul patriei lor, cu numele caracteristic de *bonjuristi*, luptă amară căci nenorocitul bonjurist avea în contra lui nu numai pe guvern și pe agenții Puterilor învecinate, nu numai o societate întrégă deprinsă cu moravurile vechiului regim, dar une-ori chiar și pe rudele lui cele mai apropiate. În fiecare familie se găsiau față în față obiceiurile trecutului, cu ideile civilizatoare moderne.»² În ce privește poziția acelor tineri în treburile publice, unii cari căstigeră diplome de doctori în drept rămăneau ori fără slujbe, ori cel mult erau rēnduți în posturile de jos administrative séu financiare. Nici unul nu eră pus la locul seu. Alții erau «în neastēpērul unei minți aprinse, se încercau a păși pe cāmpul ademenitor al literaturii» și fondau cu mii de greutateți vre-o fóie periodică, erau supuși a vedé în curēnd cum i se suspendă, pentru cel mai neînsemnat motiv. Așá fu suprimată foia «Albina românească» a lui Kogălniceanu, din cauza unui articol intitulat «Filosofia wistului» tradus din rusește și considerat de guvern ca atingător politicei împēratești. «Dacia literară» fu închisă pentru elogiul făcut de Kogălniceanu domniei lui Alecsandru cel Bun, ce părū o aspră critică asupra guvernului dela 1840. «Fóia științifică și literară» a fost suspendată în a 2-a lună a vieței sale sub pretextul de atac contra religiei fiind că C. Negruzzi în nuvela «Toderica» purtá pe eroul seu prin fundul iadului, îl făcea să jóce stosul cu Scaraoski și să-i căstige 12 suflete. Une-ori scriitorii înșiși erau ridicăți de poliție din sînul familiei și trimiși în exil la mănăstiri, fără altă vină decât pentru placul Domnitorului, séu chiar capriciul unui ministru. Alții iar, cari dorind a creá un Teatru Național compuneau piese originale, séu făceau traduceri, sub acușișul forțecilor unei censuri aspre și órbe, ferice de dēnșii decât și după o asá de tristă formalitate, nu se tređiau osândiți la închisóre sub cuvēnt de atac contra... moralei dela 1840! Kogălniceanu a fost ridicat de poliție și dus în esil la mănăstirea Secul pentru că îndrăsnise, ca

avocat, să apere în Divanul Domnesc, drepturile municipale ale orașului Botoșani, în contra lăcomiei și actelor arbitrare ale unor călugări ce pretindeau că mănăstirea lor avea drept de proprietate asupra locului orașănesc.

C. Negruzzi a fost esilat la moșia sa, după malul Prutului, pentru că, fiind deputat, avea tendințe liberale!¹

(Va urmá.)

D. C. OLLANESCU.

S n ó v e.

I.

Din grămadă.

Un boer avea, ca boerii la țeră, mai multe slugi și printre slugi avea și un țigan.

Dela o vreme tot lipsia din casă or de prin curte câte ceva, când o rótă de cașcaval, când câte un hartan de carne, când vr'o bardă, or doiniță, fel de fel de lucruri în sfēșit.

Porunci boerul să se puie un logofēt la pândă să vedă n'o da peste ál de sterpelește lucrurile?

Și pândind logofētul, multă vreme nu putū pune mâna pe hoț, dar într'o séră iaca un gârjit de gâscă la cotețul paserilor. Dă fuga într'acolo și ce să vedă?... țiganul taman sucise gâtul unei găști să nu mai gârie, o aruncă pe urmă într'o dășagă și se duse cu ea la gard de după care se ivi țiganca lui căreia îi dădu gâsca să o ducă acasă să o mănânce se vede, a doua zi.

Logofētul se ascunse după un pom ca să vedă; nu dișe nimic, lăsă pe țigan să se întórcă și să se ducă să se culce, iar după ce se duse, eși și el din ascunđetóre.

A doua zi spusese boerului ce veduse.

Boerul îi porunci să aducă pe țigan în fața lui.

— Ia ascultă, țigane, îi dișe cum veni, eu am aflat că tu furi lucrurile care pier de prin curte.

— Eu!... Vai de pacatele mele, sa pote sa fur taman io?

— Se póte, c'ai furat.

Și «tu ai furat», ba «n'am furat» ba da... că țeu că nu, ca să fie ca să drégă... se resti odată boerul la țigan:

— Câte gâșce avem mē, avem doueđeci în cap, or nu?

— Doueđeci, cocóne.

— Ei acum lipsește una. Sūnt numai nouespredece.

— Doueđeci sūnt, cocóne.

— Ai să le numărăm, decât e asá.

Eși boerul cu țiganul după el, și se dădură jos în curte unde stăteau gâșcile care într'un picior care jos, care bálăcind într'un lac făcut de plóie.

— Ia te uită țigane, de vedi câte sūnt, dișe boerul începēnd a le numărá, una, doue, noue, nouspredece... Vedi că sūnt numai nouespredece?

Țiganul se făcū a numărá și el, dar la el eșiá doueđeci.

— Nouespredece sūnt mē, nu le numărá eu?

Țiganul iar se făcū că le numărá:

— Doueđeci sūnt cocóne, dișe iar.

Și neputēnd eși la căpētēi cu el boerul se indărji

¹ V. Alecsandri. — Prosă, Biografia lui C. Negruzzi.

² V. Alecsandri. — Prosă, Biografia lui N. Bălcescu.

¹ V. Alecsandri. — Loc citat.

Copila și florile.

că vré să-l orbescă, aşá dela obraz; ñise să vie numai decât doueðeci de ênşi şi să prindă fiecare câte o gâscă; iar prindënd fiecare om câte o gâscăá, fireşce, rămase unul fără gâscă.

— Ei acuma ce mai ñici, ñigane? îl întrebá boerul; uite al doueðecilea om, n'are gâscă.

— Apoi io sânt vinovat, cocóne?... De ce nu s'a repeðit şi el să ia din grămadă, ca áialaltí?

II.

Supun!... Supun!...

Strigá ovreul cât îl luá gura:

— Supun!... Supun!...

Şi erá murdar ovreul şi avea pe el un antiriu lung pëtat şi soros şi erá serpelit peste tot, in sfërşit ca un ovreiu din partea de sus a ñerii.

Tot strigând el aşá, iaca o femeie care avea trebuintă de săpun, ese la o pórtá şi îl strigá:

— Jupâne cu săpun, jupâne cu săpun!

Jidanul se repeði colo iute la ea vedënd-o muşteriu.

— Cum dai săpunul?

Spune ovreiu cum îl dá. Ea cá prea e scump, el cá face, cá e bun, cá aşá cá pe dincolo. In sfërşit se invoirá.

Scóse ovreiu din busunar un crámpeiu de sfóră, táia o bucată de săpun, o cântári şi o dădù femeii.

Femeia luá bucatá şi cum o luá, o mirosí.

— Aoleo, jupâne, ñise ea cum duse bucatá de săpun la nas, dar urit pute săpunu ásta!

Ovreiu cum auði aşá, creðù cá-i dá bucatá de săpun indërët, atunci ñise repede:

— Nu... nu puti supun, iu puþ!

DUMITRU STĂNCESCU.

A d i o.

Fragment dupá Lord Byron, din Child-Horald.

Adio ñera mea natală,
De ñermul teu m'am depártat,
Şi cântă paserea fatală
Şi valul geme ne'ncetat.
Corabia, fugind ccsală
Suspine triste şi profunde,
Iar sórele dispere 'n unde:
Adio ñera mea natală!

O altă ñi şi alt declin
Vederile o să-mi izbescă,
Şi cerul mâne-o să-mi zimbescă,
Dar nu şi scumpul meu cămin!
Deşert, castelul meu cel fálnic
E mut de ori-ce cântec drag!
Pe ziduri creşce muşchiul jalnic
Şi urlă câinii mei in prag!

Apropie-te, scutiére,
Şi spune-mi tainica-þi durere...
De valuri óre te 'ngrozeşci?...
Corabia este uşóră
Ca paserea ce 'n aer sbóră!...
De ce in lacrimi te topeşci?...

Apropie-te scutiére
Şi spune-mi tainica-þi durere!

— De valuri nu me ingrozeşc,
Dar am lăsat acas' stăpâne,
Părinþii care me jelesc
Tărindu-şi ñilele bêtrâne!
Strëin in lume este greu...
Me simt mánhit şi amărít...
Stăpâne, nu mai am decât
Pe dumneata şi Dumneðu!

«Când am plecat, bunul meu tatá
Plângënd m'a binecuvântat,
Iar maica mea, nemángăiată,
Cu dor adânc m'a sărutat!»
— Destule lacrimi, scutiére...
Durerea, ved cá-þi şade bine,
Dar cât n'aş da pe-a ta durere,
Să pot să plâng şi eu ca tine!

Dă-mi mâna 'ncóce, scutiére,
Voiesc ca mâna să mi-o strîngi
Spunëndu-mi pentru ce më plângi...
Plângi tu de témă séu durere?
— «Cum aretmă ca să-mi fie
Atunci când sânt cu dumneata?...
Eu am o tineră soþie
Şi ea mi-a ñis: Nu me uitá!

«Pe când plutesc pe-acéstă undă,
Iubiþi copii! la sîn ve þine!
Ea inse, ce-o să ve răspundă
Când voi veþi întrebá de mine?»...
— Destule lacrimi şi 'ntristare:
De dorul teu compătinesc...
Dar eu trăesc in nepăsare
Şi 'n urma mea voios privesc!

Amantă séu soþie, tóte
Femeile se potrivesc
Şi decă inimă au póte
Destul de bine-o tainuiesc!
Purtând in pieptul meu o stâncă,
Eu n'o mai am spre-a se mai frânge,
Dar n'am durere mai adâncă
Decât de-a nu avé ce plânge!

AL. A. MACEDONSKI

C u g e t ă r i.

E o ñi teribilă pentru un bărbat aceea in care nu-ş mai póte esplicá motivul unei acþiunii a femeii sale

*

Teme-te de o femeie, care vorbeşce despre virtutea sa.

*

Inima omului de stat e in capul seu.

*

Durata unei reputaþii e in raþiune directă cu timpul întrebuintat pentru stabilirea ei.

*

Nimic nu măreşce durerea decât siguranþa de a te şci cauza durerei.

O nouă direcțiune în creșterea femeii române.

Rol N. Pătrașcu, autorul volumului «Figuri contemporane», a ținut de curând în sala Ateneului din București, în fața unei mulțimi alese, interesanta sa conferință tratând despre «O nouă direcție în creșterea femeii române».

Conferențiarul arată că sunt două puncte premergătoare în conferința sa:

a) Că femeia, în deobște, poate suportă greutățile pe care le duce bărbatul, impuse fiind de cerințele societății. În felul acesta de vedere discuția superiorității bărbatului asupra femeii n'are decât un rol secundar. Admis principiul că femeia va fi alături de bărbatul în dezvoltarea ce el percurge, ne întrebăm dacă se poate face acesta. Nu trebuie a ne lua de pe umbre. Idealul nostru ați este de a întemeia naționalitatea și de a ne întări sufletește, a deveni oameni în înțelesul cuvântului. Ați avem trebuință ca fiii noștri să se distingă fiecare ca individ, ca toți la un loc să alcătuiască un popor.

Mama română ne poate întări. În numele amenințării ce ne poate dărâma națiunea, cerem femeilor un moment de decizie care să ne aducă fericirea.

Al doilea punct e că, dacă am câteva cuvinte în potriva femeii, nu e că n'am și contra bărbatului asemenea acușatiuni. Și bărbatul are defectele sale. Privirea lui e rece, egoistă, lăsând a se vedea în el animalitatea strămoșilor sei. Un astfel de mijloc, o astfel de societate, în care a trăit femeia, nu a putut-o înfrunza în bine. Femeia e o sensitivă; cea mai mică atingere o simte. De aceea tot se răsfrițe și asupra bărbatului. Femeia română e și ea ca tot ce e românesc: ca și profesorii, ca și oamenii politici, ca și scriitorii, ca și conferențiarii... Adică toți, toate, au lipsă de tradițiune, de moravuri.

Dacă am început cu femeia, e că ea e la începutul societății; dacă ea va fi educată altfel, totul se va îndreptă.

Înainte de a începe procesul ei, voi face, ca și avocatul Frinee, voi ridică vëlul care ascunde toate farmecile sale, ca să se vedea calitățile sale, ca să se vedea calitățile ei fizice și morale.

Femeia noastră, pusă pe un picior egalitar cu bărbatul, e foarte reu criticată de străini. Scótem ca moștră, una și singură, o relație a unui consul german care, după ce a stat 15 ani în Iași, scriea din Iași următoarele: «Moldovencile au o cultură cu totul superficială, înșelătoare. Știu înse ascunde ignoranța lor pentru străini, cari în trecut, trec pe la ei. Vădend cineva pe femeia din Iași, îmbrăcată după cea din urmă modă din Paris, vorbind franțuzește ca și cum n'ar fi știut o iotă românească, s'ar înșelă mult asupra capacității femeii ce are înainte. A doua și înse, de ar veni dimineta și ar găsi-o pe neașteptate... atunci se va convinge...» Și, continuă astfel, foi peste foi, dîcend că ofițerii ruși când veniau în Moldova, trăiau în casele noastre ca și în ale lor, punendu-li-se totul la dispoziție, nerefusându-li-se nimica. Ba, de multe ori, se întâmplă că chiar femeile moldovence se reîntorceau dela acești ofițeri fără șaluri și fără juvaerice... »

Nu este acesta oglinda societății noastre. Nu la străini aflăm descrierea femeii române. Și chiar nici dela ai noștri cari, cuprinși de un pesimism amar, văd totul în negru. Totuș vedem că e un curent nenorocit care face ca femeia să nu fie la înălțimea ei. Să cre-

dem ore ceea ce ne spune Lambroso, că femeia e pornită spre tot e reu, fiind în vechime róbă? Să fie o cauză organică a românilor? Istoria și poesia populară pomenesc de inima cam sburdalnică a românilor. Alecsandri, în poeziile sale populare, are «Păunașul codrilor» în care se dîce că, «fetele sînt vesele, sburdalnice și au o plăcere mare pentru voinici».

Să fie ore istoria care să fi înrîurit? Se cunoșce că sîntem din rasă latină, aprinsă și neastemperată.

Se esplică acesta înse prin tranșițiile ce am străbătut în mersul cultural. Iată că acest popor se desmorteșce și adoptă idei de cultură sub Mateiu Basarab. Am trecut apoi o eră de vegetație. La începutul acestui secol a început deșteptarea. Ce puteau face Români? Să începă cltura lor treptat seș să adopte odată întregul sistem de civilizație al Europei?

Poporul a luat cu imprumut toate instrumentele de civilizație. Am trebuit a face acesta ca să nu părem Europei înapoiati. Am făcut bine? Nu. Societatea în dezvoltarea sa, trebuie să străbată toate treptele de cultură. Nu se poate trece dela trepta 1 la a 3-a. Noi am făcut o săritură și remănea deci ca o clasă, un sex să fie înapoiat în această săritură. Și acel înapoiat a fost femeia. Acum 70 ani ea trăia o viață asiatică, barbară, róbă deseversită a bărbatului; ați ea se bucură de toate privilegiile, ca și bărbatul. Acestă tranșiție a fost bruscă. Precum la un arbore nu se deschide de-odată flórea, ci merge treptat mugurul și apoi imboboeșce, tot așa trebuie să se întempe și cu cultura femeii.

Unii cred că tot idealul femeii se resumă în a plăce. Nu. Ea trebuie să aibă alt ideal, a fi o mamă bună și o soță credincioasă. Ce poate fi mai nobil, mai sublim la o femeie decât a-ș educă copiii, a da naștere unui talent, unui geniu chiar, în ori-ce cas unui om de inimă!

Un savant francez găsia, acum 25 ani, că cauza descrescerii numărului căsătoriilor în Franța e ignoranța femeii. La noi luptele politice care consum totul, instrucția superficială a pensionatelor, cea greșită a școlilor publice, le fac proletare. Mai eri, pentru 30 catedre s'au presintat 300 concurente. Măne vor fi 600!.. În contra acestor rele trebuie a ne ocupă.

C. Negruzzi dîce că femeii române trebuie să îi se dea iubire și hărnicie. Aceste trebuie să fie adevărata direcție. Mai acum câva timp s'a constatat și la germani o decadentă a moravurilor casnice. S'a constatat reul și s'a aflat că e prea multă ocupație cu studiul. În ziua în care femeia română își va înțelege menirea, ea va înălță literatura, cu sfaturile ei, fie ca mamă, ca soră, fie ca soție. Ea va da fericirea bărbatului care ați fuge de căsătorie. Atunci ea va fi o adevărată ființă cerescă. Și vor trebui atunci alți bărbați ca să primescă asemenea făpturi. (Aplause prelungite.)

Proverbe.

Omul, la beție se cunoșce. (Românesc.)

*

Nu e trandafir frumos far' de spini. (Românesc.)

*

Sula de aur, zidul străpunge. (Leșesc.)

*

Cumpără dela faur, nu dela cârpaciu. (Aredelenesc.)

Dela București.

Gata de drum. — Momente de resgândire. — Inaintarea Bucureștilor. — Viața literară. — Arta pentru artă și arta tendențioasă. — Diaristica. — Prințul Carol la plimbare. — Bereria Caragiale.

Giamantanul mi-i impachetat. Sânt gata de drum. După o petrecere de o lună, am să me întorc acasă, peste munți, în șesul unde se înclină cele din urmă coline ale Carpaților.*

Dar înainte de plecare, mai am câteva momente de resgândire și-mi improspetez în memorie tabloul caleidoscopic al evenimentelor și scenelor care s'au pândat în timpul acesta aici înaintea ochilor mei și din toate imi leg un buchet de suveniri asupra cărora am să revin de multe ori în cursul anului ce urmăzează și la cari totdeauna voi gândi cu plăcere.

De câte ori vin aici, din an în an, aceste impresii de amintire se tot înmulțesc, căci capitala României cu instituțiile sale de cultură națională, viața literară și artistică crescândă, progresul ce se vede în frumsețarea orașului, ofer privitorului interesat obiecte noue de văduț și de studiat,

În deosebi atrage atențiunea edificarea multă, care se pôte vedé aprópe în toate stradele. Sânt între ele și câteva clădiri monumentale de ale statului. Locul de frunte îl ocupă palatul justiției, pe malul Dîmboviței, lângă parcul și biserica Domnița Balașa; acest palat, în care afară de ministeriu, vor fi instalate și tribunalele, se zidește de vr'o patru ani și ca estensiune cuprinde un teritoriu foarte mare. Se pare înse, că — din punct de vedere artistic — nu va fi ceea ce a așteptat opiniunea publică, ci un fel de casarmă uriașă cu un exterior puritan afară din cale.

Un alt edificu monumental începe să se facă tocmai acuma și privesc din ferésta otelului primele tăituri cu sapa. Acesta va fi palatul poștei, clădit pe Calea Victoriei, vis-a-vis de Casa de consemnațiuni și de depuneri.

Viața literară încă începe a luá avânt. Scriitorii mai buni sânt spriginți, apar cărți din care se trag 4—5 edițiuni; publicul este dar format. De ună-đi un dejun la dl și dna Vlahuța mi-a oferit momente deliciose nu numai prin amabilitatea intimpinării, dar mai cu sémă prin acea destăinuire a distinsului nostru scriitor, că din romanul seu «Dan», tipărit astă-iernă, s'au vëndut pân' acuma patru mii de exemplare.

Să sperăm dar că nu e departe ziua, când va încetá în sfêrșit și tânguirea îndelungată a scriitorilor noștril

Acum în unele cercuri literare e mare cértă. E vorba de arta pentru artă și de arta tendențioasă. În rima tabără se află revista «Viața» a dlor Vlahuța și Ir. Urechia; în a doua «Adevêrul Literar» și «Evenimentul Literar» din Iași, dimpreună cu toți scriitorii socialiști, de care România are o mulțime, în frunte cu eminentul critic dl Gherea.

Lumea citește cu multă interesare aceste polemice, de multe ori vehemente; diarele se plaséză foarte bine, tiragiul devine din ce în ce mai mare, și astfel gustul de lectură se respândește.

Citindu-le un om nepreocupat, își face impresiunea, că amândoué taberele au luptători foarte abili, cari susțin cu multă știință partea lor din dreptate, căci ambele au óreș-care dreptate, înse în focul luptei de multe ori prea esageréză și astfel adevêraturul adevêr trebuie căutat la mijloc.

Vorbind de acésta polemică, constatăm cu plăcere, că diaristica face progrese; sânt câteva diare bine redactate și decă în unele privințe și aceste lasă de dorit, cauza va fi lipsa personalului redacțional și pôte gustul publicului care nu cere în diarul seu cutare rubrică mult gustată în părțile noastre.

Aici înțelegem noi dările de sémă despre concertele, conferințele literare, reprezentațiunile teatrale și operele de literatură.

Când la Teatrul Național s'a jucat Phedra, o reprezentațiune escelentă, am fost curios să citesc dările de sémă ale diarelor și n'am găsit nicăiri nimic. Când dl Gion a ținut o conferință frumoasă la Ateneu, m'așteptam la niște aprețiări instructive; când colo, ce vădui: o injurătură de câteva rânduri într'un diar de alt partid politic și un elogiu scurt într'altul, care stă mai aprópe de conferențiar. Despre cărți de valóre nimic. Tot atâta și despre prima reprezentație a tragediei «Lăpușeanu» de dl Roșca.

La început mi-a părut curiosă acésta tăcere, dar apoi m'am obicinuit și nu m'am mai mirat de loc.

Căci del te obicinuești cu toate. Până și cu teribilul uruit de birje din Calea Victoriei.

În mijlocul acestui sgomot asurđitor este foarte interesantă o trăsura de curte, care pornește din Palat în toate diile regulat la ora 1.

P'atunci totdeauna s'adună acolo un mare numer de privitori, cari așteptă plecarea trăsurei.

În acelaș timp garda completă de 24 feciori se nșiră ca să salute pe acela care are să iésă din Palat spre a face o plimbare cu trăsura.

Și n' mijlocul așteptării generale, iată că ușa principală se deschide și ese o femeie, aducând în brațe un băiat. E doica cu prințul Carol, care ocupă loc pe ședutul dinainte, al căru coș e tras sus, ca curentul vântului să nu ajungă băiatul, — iar pe ședutul din drept ocupă loc o damă de onóre.

În momentul acela toboșierul gardei dá semnalul, oficierul comandéză «Presentați arma!» și stegarul închină flamura găurită la Plevna...

Și trăsura plécă...

În sfêrșit o șcire literară!

Am auđit-o de mult, dar am rezervat-o pentru acuma, ca un fel de caviar spiritual.

N'am cređut-o, când mi s'a spus, căci am gândit că este un fel de glumă. Credința mea se clătina și mai mult, citindu-o într'un diar, bine știind că ceea ce se tipărește aici drept adevêr, de multe ori nu are nici un temeiu. Când înse mi-a spus-o și dl Slavici, capitulai și cređui.

Iată de ce e vorba.

Eminentul nostru autor dramatic, dl I. L. Caragiale, atât de mult aplaudat în teatrele din România, afară de Teatrul Național, unde e lumea localisărilor, a produs o nouă și surprinđetóre alcătuire...

Vr'o piesă! — gândiți dvóstre.

Aș! A deschis o bererie.

Dsa va fi gândind, că decă Gherea pôte fi restaurant la gara Ploești, unde face parale, — da ce să

nu p^otă deschide și el o bererie la București? Se vede că și s^ortea a merit scriitorilor români acest mijloc de existență, care să-i ferescă d'a murî de f^ome.

Bereria s'a deschis. Afîșată ac^osta nouă întreprindere comercială, publicul s'a grăbit din t^ote părțile să ia parte la deschidere și să v^oadă pe iubitul autor dramatic cum aduce cu brațul halbele de bere mușterilor sosiți. Și întreprinderea a reușit de minune, căci noul berar a dat vizitatorilor sei nu numai bere bună, ci i-a hrănit și cu anecdote vesele.

M'am dus și eu în o s^oră în strada Gabroveni să v^oăd ac^osta curiositate în felul ei și mai cu s^omă să me 'nt^ol^onesc cu vecinic veselul nostru Caragiale.

De-asupra localului în adev^or găsi^u inscripțiunea:

BERERIA CARAGIALE

Me coborî în bereria-podrum. Nu erau mulți căci farmecul r^outății dispăr^u și lumea nu mai viniă în acest local situat în loc cam lateral.

Om^ul de litere n'are noroc în întreprinderi materiale.

Nev^oăd^ond pe Caragiale, întrebai de el. Un keller mi-a spus că-i dus la Viena să comandeze bere mai bună pentr'un local nou al seu mai în centrul orașului.

Ieșind, un colaborator al «Familiei» dl Teleor, mi-a spus, că deschid^ond ac^osta bererie, ănsuș dl Caragiale ș-a făcut următ^orea epigramă:

Ioan Luca Caragiale,
Negustor de beutură;
Face și literatură,
Inse nu face parale.

IOSIF VULCAN.

Academia Română.

— Sesiunea generală din 1894. —

Sedinta XIV, la 11/23 aprilie. Se citește procesul verbal al secțiunii literare dela 11/23, prin care se propune ca traducerea lui Tit Liviu să se amâne, ceea ce se și primește. Totodată se motiv^oză recomandarea alegerii de membri corespondenți a dlor colonel Șerbănescu, Nenișescu și Duiliu Zamfirescu; și a se primi concluziunile raportului dlui B. P. Hașd^ou pentru suprimarea lui *u* latent din ortografia Academiei. Se pune la ordinea zilei în ședința de ađi.

Dl Sp. Haret citește raportul seu asupra cărții dlui Chiru, propusă pentru premiul statului Lazăr.

Dl dr. V. Babeș citește raportul seu asupra cărții dlui dr. Chiriak, propusă la acelaș premiu.

Se pune la vot propunerea de a se acordă dlui Chiru premiul lui Lazăr. Votanți 25, pentru 15, contra 10. Propunerea neintrunind majoritate de dou^e treimi, urm^oză a fi pusă la o nouă votare.

Se pune la vot propunerea de a se acordă dlui dr. Chiriac premiul Lazăr. Votanți 25, pentru 13, contra 12. Și propunerea ac^osta se va supune la o nouă votare.

Dl dr. Brândza citește raportul seu asupra cărților dlor Radian și L. Cosmovici, propuse de minoritatea comisiunii pentru premiul Lazăr. Dl Cosmovici a obținut 6 voturi pentru, 18 contra; dl Radianu 2 pen-

tru și 18 contra. Deci am^ondou^e lucrările au fost respinse.

Se procede la a doua votare pentru acordarea premiului Năsturel-Herescu dlui G. D. Teodorescu. Votanți 25, pentru 14, contra 11. Propunerea neintrunind nici acuma dou^e treimi, urm^oză a fi supusă la o a treia votare.

Se procede la alegerea membrilor corespondenți români propusi de secțiunea literară.

Dl T. Șerbănescu intrunește 14 voturi pentru, 10 contra. Propunerea neintrunind dou^e treimi, urm^oză a fi supusă la o nouă votare.

Dl I. Nenișescu: pentru 12, contra 12. Propunerea s'a respins.

Dl Duiliu Zamfirescu, pentru 8, contra 16. Propunerea s'a respins.

Se dă citire procesului verbal al secțiunii istorice pentru șelinta dela 11 aprile, prin care secțiunea cu unanimitate propune a se alege membru al Academiei dl I. M. Moldovanu, canonic în Blaș, în locul remas vacant prin m^ortea lui George Barițiu. Propunerea se pune la vot. Votanți 24, pentru 22, contra 2. Dl președinte proclamă pe canonicul I. M. Moldovanu membru al Academiei. (Aplause.)

Dl B. P. Hașd^ou dă citire raportului seu asupra cestiunii scrierii lui *u* mut final:

«La stabilirea sistem^oi totale a ortografiei sale, pe care a votat-o și a aplicat-o, lăsând în rezervă numai cestiunea așă numitului *u* scurt, Academia s'a călăuzit de principiul fonetic, temperat de etimologia română sub raportul vocalismului, adecă a hotărît ca vocalele obscure și cele derivate să se scrie cu litera vocalei primitive ce rezultă din fleșiunea cuv^ontului, d. e. *m^oșă*, nu *masă*, fiind la plural *meșe*; *cuv^ont*, nu *cuv^ont*, fiind la plural *cuv^onte*; *v^oăd*, nu *văd*, fiind în fleșiune *veđi*, *vede*, *vedere* etc.

«Ac^osta ortografie fonetică-etimologică s'a ocupat, prin urmare, numai cu aceste vocale cari se aud, cari constituă un adev^orat material fonetic, cari nu s^ont niște sonuri imaginare.

«Așă numitul *u* scurt nu e nici scurt, căci limba română nu posedă cantitatea vocalică; nu e nici consonanticul *u* ca în *greu* s^ou *ou*, englezul *oo*; nu este iarăș nici «*u* mut», după cum îl numesc unii, fiind că din când în când se vorbește și el; ci este un «*u* latent», care bună oră nu se aude de loc în *om*, dar redevine auzit în *omu-lui*. Întru cât Academia n'a decis până acum aplicarea etimologiei române în ortografie decât numai la vocalele cele totdeauna auzibile, latentul *u*, în calitatea sa de latent, întru cât nu devine patent, este esclus din acea decisiune; și deci pentru ca norma noastră ortografică, prin tăcerea sa asupra aceluⁱ *u* latent, să nu lase nici o porțiță deschisă la indoi^ola s^ou la interpretare falsă, s^ontem datorii a responde într'un mod categoric la următ^orea întrebare de principiu:

«O vocală, ori-care ar fi ea, atunci când nu se aude în graiu trebui ore scrisă s^ou nu?»

«Da s^ou ba?»

«Subscrisul din parte-i nu se sfiește a responde *ba*, ca unul ce cred că ori-ce sistemă grafică cată să reproducă pe cât se p^ote mai bine vorbirea cea tipică, vorbirea și numai atăta, lăsând gramaticei istorice sarcina cu totul diferită de a studii cronologia formelor. Gramatica istorică latină ne arată, că forma cea organică a lui *jus* este *jous*, dar grafica latină nu scrie *jous*, ci *jus*. Subscrisul dară la întrebarea cea principală de mai sus, răspunde negativ: *o vocală, ori care ar fi ea,*

atunci când nu se aude în graiu, nu trebuie scrisă. Rămâne acum a se rostî Academia într'un sens s\u00e9u in celalalt: *da s\u00e9u ba*; \u0219i ori cum se va rost\u00ed ea, subscrisul se va supune, intr'un cas f\u00e1r\u00e1 bucurie \u0219i in celalalt f\u00e1r\u00e1 murmur, c\u00e1ci de: s\u00e1 st\u00e1m str\u00edm\u0219b \u0219i s\u00e1 judec\u00e1m drept: cu o liter\u00e1 de prisos, ca \u0219i f\u00e1r\u00e1 acea liter\u00e1, na\u0219iunea rom\u00e1n\u00e1 nu va incet\u00e1 de a merge de o potriv\u00e1 inainte \u0219i tot inainte. Singura urare, pe care o fac eu, este ac\u00e9sta: s\u00e1 dea Dumnezeu ca din s\u00ednul \u0219i sub auspiciile Academiei s\u00e1 se inmul\u0219esc\u00e1 scriitorii, ale c\u00e1ror opere s\u00e1 fie citite cu drag, ori cu ce fel de ortografie ar fi ele tip\u00e1rite.

»B. P. Ha\u0219d\u00eau».

Dup\u00e1 o discu\u0219iune prealabil\u00e1 se prime\u0219ce propunerea ca cestiunea s\u00e1 se am\u00e1ne pe sesiunea viitoare, d\u00e1ndu-se special\u00e1 ins\u00e1rcinare sec\u0219iunii literare s\u00e1 preg\u00e1tesc\u00e1 o lucrare asupra ortografiei, pe care s\u00e1 o depun\u00e1 la birou p\u00e1n\u00e1 in 31 decembrie, apoi s\u00e1 se tip\u00e1resc\u00e1 indat\u00e1 \u0219i s\u00e1 se impart\u00e1 membrilor, ca la viitoare sesiune to\u0219i s\u00e1 fie preg\u00e1ti\u0219i pentru a discut\u00e1 chiar in primele \u0219edin\u0219e.

\u0219edin\u0219a XXV, la 12/24 aprilie. Se face votarea a doua pentru c\u00e1r\u0219ile \u0219i persoanele propuse in \u0219edin\u0219a trecut\u00e1.

Dl Chiru intrune\u0219ce 14 voturi pentru, 8 contra; se va vot\u00e1 a treia or\u00e1 in \u0219edin\u0219a urm\u00e1toare.

Dl Chiriac intrune\u0219ce 9 voturi pentru, 13 contra. Deci propunerea de premiare se respinge.

Dl G. D. Teodorescu, la a treia votare, intrune\u0219ce 13 voturi pentru, 9 contra. Deci, fiind c\u00e1 la a treia votare nu se mai cere doue treimi, ci numai majoritate simpl\u00e1, premiul i se vot\u00e1z\u00e1.

\u0219erb\u00e1nescu intrune\u0219ce 16 voturi pentru \u0219i 5 voturi contra, deci se proclam\u00e1 membru corespondent.

Pr. SSa episcopul dr. Victor Mihali din Lugos, la propunerea a 15 membrii, se alege de membru onorar. Asemenea se aleg membri onorari mai mul\u0219i inv\u00e9\u0219a\u0219i str\u00e1ini.

Se cite\u0219ce o depe\u0219\u00e1 a p\u00e1rintelui canonic I. M. Moldovanu, prin care mul\u0219\u00e1me\u0219ce pentru alegerea sa de membru. (Aplause.)

In comisiunea de noue pentru premii se aleg din sec\u0219iunea literar\u00e1 Maiorescu, Naum, Vulcan; din sec\u0219iunea istoric\u00e1 Babe\u0219, Urechia, Maniu, din sec\u0219iunea \u0219tiin\u0219ific\u00e1 Poni, Felix \u0219i Aurelian.

In comisiunea c\u00e1r\u0219ilor didactice dnii F\u00e1lcoian, Marian, Quintescu.

In comisiunea pentru premiul «Igiene \u0219eranului rom\u00e1n» dnii Felix, dr. Babe\u0219 \u0219i Aurelian.

In comisiunea pentru premiul St. Marin: Negruzzi, Kalinderu, Aurelianu.

In comisiunea pentru premiul Neuschotz: Urechia, Xenopol \u0219i Poni.

In comisiunea Adamachi: Sturdza, Haret, Poni.

La premiul Laz\u00e1r de 5000 lei sec\u0219iunea \u0219tiin\u0219elor propune subiectul: studiul unuia din cele \u0219ese r\u00eduri mai mari in Rom\u00e1nia.

\u0219edin\u0219a XXVI, la 13/25 aprilie. La \u0219edin\u0219a ac\u00e9sta ia parte \u0219i dl Apostol Margarit, membru corespondent din Macedonia. Se cite\u0219ce procesul verbal al sec\u0219iunii \u0219tiin\u0219ifice, prin care anun\u0219\u0219\u00e1 c\u00e1 s'a constituit, aleg\u00e9nd pre\u0219edinte pe Petru Poni, vicepre\u0219edinte pe dl Stefan F\u00e1lcoianu.

Se face a treia votare pentru cartea dlui Chiru. Rezultatul: votan\u0219i 21, pentru 12, contra 9. Deci pre-

miul Laz\u00e1r i s'a acordat, c\u00e1ci la a treia votare se cere numai majoritate simpl\u00e1.

Dl Vinc. Babe\u0219 cite\u0219ce raportul comisiunii financiare, constat\u00e1ndu-se c\u00e1 se incheie \u0219i in anul acesta cu deficit.

Dl Petru Poni cite\u0219ce raportul despre starea fondului Adamachi; dl Gr. Stefanescu de preal funda\u0219iunii Otetele\u0219an. Ambele se aprob\u00e1.

Dl D. A. Sturdza cite\u0219ce bugetul, prin care se propune urcarea le\u0219ei unor func\u0219ionari ai Academiei. Se aprob\u00e1.

Se procede la alegerea delega\u0219iunii Pre\u0219edinte se alege Ion Ghica, cu 13 voturi din 20; vicepre\u0219edinti se alege Negruzzi, Urechia \u0219i Br\u00e1ndza.

Se cite\u0219ce procesul verbal al sec\u0219iunii literare, prin care se anun\u0219\u0219\u00e1 c\u00e1 sec\u0219iunea s'a constituit aleg\u00e9ndu-se pre\u0219edinte Al. Roman, vicepre\u0219edinte Negruzzi. Se ia act.

Dl secretar general cite\u0219ce raportul lucr\u00e1rilor sesiunii generale, care cu aceste se incheie.

Ilustra\u0219iunile din nr. acesta.

La izvor. Ilustra\u0219iunea din fruntea foii n\u00f3stre e copiat\u00e1 dup\u00e1 tabloul pictorului bohem H. Semiradsky. Subiectul dat\u00e1z\u00e1 din evul vechiu, c\u00e1nd fetele s\u00e1race \u0219i bogate se int\u00e9lniau adese ori la izvor. Ba \u0219i tinerii viniau aici s\u00e1-\u0219i descopere tainele inimii lor. Timpurile acele au trecut, dar frumuse\u0219ea izvoarelor a ramas neschimbat\u00e1.

Copila \u0219i florile. Pod\u00f3bele cele mai ginga\u0219e ale unei fete frumo\u0219e s\u00e1nt florile. O fl\u00f3re este \u0219i ea, candida subtil\u00e1 \u0219i fragil\u00e1. Cu flori in m\u00e1n\u00e1 a desennat-o \u0219i artistul.

LITERATUR\u00c1 \u0219I ARTE.

Istoria Rom\u00e1nilor. Dl V. A. Urechia, care in fiecare an sc\u00f3te c\u00e1teva volume de lucr\u00e1ri istorice, a publicat de cur\u00e9nd la Bucure\u0219ci tomul V, al III-le al seriei 1786—1800, din Istoria Rom\u00e1nilor, curs f\u00e1cut la facultatea de litere din Bucure\u0219ci, dup\u00e1 documente inedite, tip\u00e1rit sub direc\u0219iunea profesorului, de comitetul de studen\u0219i al facult\u00e1\u0219ii de Litere din Bucure\u0219ci, seria 1774—1800. La acest volum se al\u00e1tur\u00e1 \u0219i 8 stampe. Autorul in lucrarea sa a utilizat peste o mie de documente inc\u00e1 nepublicate \u0219i s'a servit \u0219i de publica\u0219iunea Hurmuzachi \u0219i de alte colec\u0219iuni ale Academiei Rom\u00e1ne.

Tipuri \u0219i moravuri dup\u00e1 natur\u00e1. Acesta e titlul unei bro\u0219uri de novele \u0219i schi\u0219e ce dl Gr. M\u00e1run\u0219eanu a publicat la Bucure\u0219ci. Tabla de materii ne indic\u00e1 urm\u00e1toarele lucr\u00e1ri: Vi\u0219\u0219a de de provincie, Nev\u00e9st\u00e1 ori cal\u00e1u? N' Sera, Peste o sut\u00e1 de ani, Un s\u00e1rutat de fat\u00e1 mare, Casier\u0219a, Delict de adulter, Cum tr\u00e1im (I) O fantasie, Femeia m\u00e1ritat\u00e1, Maria, O s\u00e1rutare de so\u0219ie, Coc\u00f3na Marghi\u00f3la, Vi\u0219\u0219a, Cum tr\u00e1im (II) Poesii in pros\u00e1. Pre\u0219ul 1 leu.

Funda\u0219iunea Otetele\u0219anu. A e\u0219it de sub tipar la Bucure\u0219ci bro\u0219ura: «Funda\u0219iunea Ioan Otetele\u0219anu \u0219i Academia Rom\u00e1n\u00e1» de Ion Kalinderu, membru al Academiei Rom\u00e1ne. Cu o vedere a castelului M\u00e1gurele. Bro\u0219ura con\u0219ine t\u00f3te actele relative la ac\u00e9sta funda\u0219iune, precedate de un istoric al afacerii, de dl Ion Kalinderu, care ni-l presint\u00e1 sub titlul de «Dare de s\u00e9m\u00e1».

D'a Valma. Dl Marion, a cărui specialitate este viața de mahala, pe care o reprezintă prin tipuri originale și prin o limbă particulară, a scos de sub tipar la București un mic volum de 159 pagini, care conține sub titlul «D'a valma» treizeci de schițe aprópe tóte vesele din viața de mahala. Cartea e decorată și cu un frontispiciu caracteristic. Prețul 2 lei.

Publicațiunea Hurmusachi, acesta comóră prețioasă de documente istorice, iarăș s'a imbogățit cu un volum important. Acesta e volumul II, partea 4, care cuprinde documente privitoare la istoria Românilor din anii 1531—1552 și au fost culese, adnotate și publicate de dl Nic. Densușianu, sub auspiciile Academiei Române și ale ministeriului cultelor și instrucțiunii publice. Documentele revérsă lumină mai cu sémă asupra stării politice a românilor din Transilvania, dar sânt fórte însemnate și pentru istoria Moldovei.

Biblioteca poporală. Dl I. Calinderu, membru al Academiei Române și administratorul domeniilor Corónei române, a luat dispoziția ca să tipărească cu cheltuiéla regelui Carol o bibliotecă completă pentru grădinarie, agricultură, silvicultură și arte. Broșurele vor fi răspândite în tótă țera și mai ales la școlele de meserii și agricultură. Acéstă dispoziție este luată dupe dorința espresă a regelui.

TEATRU și MUSICĂ

Știri teatrale și musicale. Dl Bengescu-Dabija autorul tragediei «Pygmalion», a scris o piesă nouă, intitulată «Salambo», tragedie în cinci acte, la care lucruse de mai mulți ani. — *Dșóra Agatha Bârsescu* va sosi țilele aceste la Cernăuți, unde cu o trupă va da câteva reprezentațiuni în limba germană. — *Dl George Stefanescu*, profesor de canto la conservatorul din București, a compus o liturgie nouă, care va apăre în curénd și tipărită. — *Din Arad* primim informațiunea, că reprezentarea piesei poporale «Sărăcie lucie» de Iosif Vulcan, care avea să se jóce în duminéca Tomei, din cauza procesului Memorandului, s'a amânat pe Rusalii.

Serată musicală-teatrală la Făgăraș. Societatea Progresul a diletanților români din Făgăraș a arangiat acolo a treia ți de Paști o serată musicală-teatrală. Cu asta ocaziune dșóra Elena St. Pop a esecutat pe pian «Ilustrațiunea română» de Karras; baritonistul dl Isaia Popa a cântat «Pax vobiscum» de Schubert și «Nor de vijelie» de Humpel; dna Valeria Bârsan a declamat «Sentinela română» de V. Alesandri; dșóra Letiția Popa-Radu a esecutat pe pian «Potpuri român» de I. Mureșianu; dl Isaia Popa a cântat apoi «Mieđul nopții» de G. Dima și «Séra de Crăciun» de Fr. v. Holstein. În stérșit s'au reprezentat piesa «Hartă Rezeșul», în care au jucat dna Valeria Bârsan, dșóra Lența Florea și dnii Ioan Berescu, dr. Ioan Senchea și Eugen Bănuț. Serata se încheiă cu dans.

Societatea de lectură din Arad a tinerimei din institutul pedagogic-teologic va arangia și în anul acesta în duminéca Tomei, o ședință festivă, cu program interesant.

Concert și teatru în Cacova. Corul vocal al plugarilor din Cacova, lângă Oravița, va arangia acolo ađi la 5 maiu, din incidentul hramului bisericesc, concert și reprezentație teatrală. Se vor cântă cvartetele: «Bobocel și inele», «Taci bărbate» de Vidu; «Imnul mirilor» de Mugar și «Bréul popii» de G. Musicescu.

Apoi se va reprezenta piesa «Bărbații fermecați» comedic-operetă originală în 3 acte. După teatru] va urmá joc.

Concert și teatru în Ghiroda. Corul vocal al plugarilor români din Ghiroda, comitatul Timișorii, va da acolo astăđi sâmbătă la 5 maiu n. concert și reprezentațiune teatrală, sub conducerea dlui Ioan Chișodan, candidat de preot. Intéiu se va jucá «Ruga dela Chișeteu» comedie poporală cu cântece de Iosif Vulcan. Apoi se va cântá «Ce te legeni codrule» cvartet de Vorobchievici; «Sêrbóica» cvartet de Vidu; «Vlăduțul tatei» monolog comic, đis de choristul Achim Cinca; «Serin și furtună» cvartet; «Tóca popei» secstet de Vidu. După concert incepe dansul.

C E E N O U ?

Hymen. Dl Traian H. Pop, cunoscut și din poeziile ce a publicat în fóia noastră, s'a logodit a doua ți de Paști cu dșóra Leontina Moldovanu, fíca dlui Vasile Moldovanu, președinte de sedrie orfanală în pensiune și proprietar în Boziaș. — *Baronul Stefan Vasilco* și baronesa Rosa de Krausz se cununarâ la 3 maiu în Cernăuți; întéi îi cunună exarchul arhiepiscopesc dl Ioan Procopovici, apoi se oficiă cununia și după ritul r. cat. — *Dl Ioan Caba*, invétător în Curtea, s'a cununat cu dșóra Eugenia Givulescu în Toc.

Procesul Memorandului. Atențiunea națiunii române în momentele aceste este îndreptată spre Cluș, unde luni la 7 maiu va începe înaintea tribunalului cu jurați pertractarea procesului intentat comitetului partidului național pentru publicarea Memorandului dus la Viena. Din incidentul acesta vor merge la Cluș fórte mulți români, iar diaristica va fi reprezentată ca niciodată, căci tóte țiarele mari din Europa vor avé acolo pe corespondenții lor. În România se țin adunări și liturghii; iar astăđi în duminéca Tomei se va ținé la București o mare intrunire. Pertractarea o să țină mai multe țile, căci de și procurorul ș-a retras acusa în contra dlor Raț vicarul din Făgăraș, Lazar de Purcăreți din Sanislău, Vas. Ignat din Beinș și I. T. Mera din Șiria, totuș au mai ramas 22. Dumneđu să ajute dreptății!

Monument lui Iancu. În Abrud ce-i dreptul cam târđú, dar totuș s'a înființat un comitet, în frunte cu dl dr. Vasile Fodor, avocat, ca președinte, cu scopul de a ridicá lui Avram Iancu un monument în munții-apuseni, la un loc care se va statorí mai târđú. Contribuiriile sânt a se trimite dlui Aurelian Danciu, director și mare proprietar de mine în Bucium, cassarul comitetului.

Maial în Oradea-mare. Tinerimea română din Oradea-mare va arangia la 14/26 maiu o petrecere cu dans la băile Felix în sala noului edificiu. Venitul curat este destinat în folosul studenților români lipsiți de mijlóce din Oradea-mare. Ofertele generóse sânt a se trimite la adresa dlui Ioan Rațiu, stud. jur., în Oradea-mare, strada Kőfaragó nr. 858.

Știri militare. Cu ocaziunea avansărilor de maiu au fost înaintați la rangul de locotenenti: sublocotenenti Alesandru Bob reg. 63, Iulian Marțian reg. 82, Romul Moga reg. 31 și Arcadiu Popsaviu reg. 62; la rangul de sublocotenenti, cadetii Corneliu Beou reg. 64, Albert Romoșan reg. 64, Nestor Chiticeanu reg. 63 și Silviu Patíța reg. 50.]

OGLINDA LUMEI.

O nouă expediție la polul Nord. În curând va plecă din Norvegia o expediție arctică. Ea se compune din 16 oameni rezoluți, 5 americani și 11 Norvegieni și va fi dirijată de dl Walter Welman, un îndrăzneț al cărui plan diferă cu totul de al celorlalți exploratori la polul Nord. Dl Walter Welman va călători în timpul verei spre a profita de toate avantajile bunului sezon. El va avea temperatura în favoarea lui și nu va trebui să lupte în contra ernei. Materialul expediției, ales cu cea mai mare grijă, răspunde la cerințele moderne, și exploratorii așteaptă escele rezultate din unele inovațiuni. Astfel ei au tunuri construite din aluminiu. Săniile sunt tot din aluminiu, metal ușor prin eselență. Exploratorii vor merge deci foarte iute întrebunțând foarte puțină forță. Aluminiul are rezistența ferului de prima calitate și cântărește de trei ori mai puțin. Săniile sunt de tipul adoptat de locuitorii de pe țărmurile lacului Hudson; ele pot cuprinde câte 5 călători și au fost construite în așa chip, încât pot fi la nevoie, transformate în tunuri. Fie-care din această sanie ingenios combinată cântărește 65 de livre. Atelagiul lor se compune din câinii belgieni, cari sunt mai tari și mai rezistenți la muncă decât câinii Eskimoșilor. Aceștia din urmă sânt indispensabili numai ierna, căci ei singuri suportă temperatura Polului, dar vera rasa canină belgiană și neerlandeză trăește perfect de bine și la Nord. Plecarea se va face la 24 maiu din Aelesund, pe bordul steamerului «Ragnovald Jarld». După ce vor traversă totă coasta norvegiană până la Tromsoe, exploratorii își propun să ajungă insulele Danes Island, Spitzberg pe la 10 iunie; ei atunci vor fi făcut jumătate din distanța ce-i desparte de polul Nord. La Danes Island, expediția își va stabili cartierul ei general într'un mare pavilion de vânătoare construit de către un bogat englez, dl Pike. Exploratorii cred că vor ajunge la pol după vre-o 60 de zile de umblet, dar în ori-ce caz, ori care ar fi rezultatul lor, ei se vor întorce la cartierul lor general din Danes Island la 15 iulie. Urâm succes bun îndrăzneților călători.

Fat Men's Club. Un cerc american foarte escentric care se intitulă «Fat Men's Club», adică cercul oamenilor grași s'a înființat în Washington. Condițiunile de admisibilitate în acest cerc sânt foarte severe, pentru că nu se primesc decât oamenii veseli, cari cântăresc cel puțin 93 de kilograme și al căror stomac să aibă cel puțin o circonferință de 102 centimetri. La cea dintâi adunare oamenii grași procedară la alegerea președintelui și al vicepreședintelui clubului și cum alegerea fu făcută cântărindu-se membrii, a eșit ales unul care cântărește 195 de kilograme și vicepreședinte un altul care este de 170 de kilograme de greu.

Traiu servitorilor reginei Victoria. În timpul șederei în vila Fabbriotti, din Florența, a suveranei Angliei, servitorii ei rămași la Windsor, vor trebui să se mulțumescă cu salariile reduse pe jumătate și să se hrănescă din banii lor proprii. Untul, care se fabrică în lăptăria de pe lângă casa regală va fi vândut în beneficiul reginei la o mare companie din Londra, care va cumpără și ouele găinilor din castelul regal. După cum se vede la Curtea engleză se fac mari economii.

O aventură nostimă. Betty Stuckert, care a câștigat cel dintâi premiu la concursul de frumusețe din

Spa și a intrat de curând cântăreț la Casino din Paris, a fost eroina unei aventuri destul de nostimă. Ea fusese căsătorită cu un ofițer austriac, care era mult mai amoroșat de «dama de pică» decât de grațiile femeii sale. Într-o zi când norocul îi fusese nefavorabil, pasionatul jucător de cărți ne mai având nici un ban în pungă a oferit adversarului său să jöce pe... Betty, nevêsta lui. Norocul fiind contrariu și de astă-dată, câștătorul voi să useze de dreptul ce îi conferia câștigul său dela cărți. Inse frumoșă se infuriă, dete afară atât pe fericitul câștigător cât și pe bărbatul ei, contra căruia intentă proces de divorț.

O reclamă americană. Reclamele, ori-cât ar fi ele de ciudat făcute nu sânt nimica pe lângă cele din libera Americă. Pentru ca cetitorii să-și facă o idee de originalitatea reclamelor americane dăm următorul anunț al unui cismar, care a fost publicat de mai toate ziarele americane din New-York: Un duel cu dinamită. «Capitanul Crackson și inginerul Metrokins trebuiau să se bată în duel. Acesta din urmă trebuind să alege armele a ales lupta cu dinamita. Eri la orele 5 de dimineță, adversarii, având fie-care câte 5 cartușe, sosesc pe teren, martorii se suie pe arborii cei mai înalți, și duelul începe. Cele două dintâi cartușe au fost fără efect; dar detunarea celui d'al treilea a fost formidabilă, teribilă. Martorii se coborâră imediat din posturile lor de observații, Crackson era literalmente prefăcut în bucăți și Metrokins dispăruse. Nu s'au regăsit decât ghetetele adversarilor, ele erau fabricate de cismarul X. et Cie. Martorii au declarat onôrea satisfăcută».

Decadența dramatică. Un autor francez dă următoarele cauze pentru decadența artei dramatice franceze: 1, Prea marele număr de teatre. 2, Plățile esagerate ce se dau unor artiști. 3, Lucrul decoratiunilor și al costumelor. 4, Inmulțirea scenelor pentru o foarte mică producțiune. 5, Biletele prea multe ce se acordă de favoare. 6, Diferitele inovațiuni făcute, ca melodrama, misterele, etc. 7, Inmoralitatea care se găsește mai în toate dramele cele noue. 8, Ambițiunea nesocotită a unor artiști de a predomină asupra celorlalți cari pöte au mai mult merit decât ei. 9, Reprezentațiile date în beneficiul săracilor.

Esposițiune de copii. La Boston, Statele-Unite, s'a organizat o esposițiune de copii. Premiurile consistă în colane, medalione, brățări și alte obiecte prețioșe împodobite cu pietre scumpe. Copilul ce atêrnă mai greu e un copil de doi ani: El trage la cântar 58 oca. Cel ce atêrnă mai ușor, e un copil de trei luni ce atêrnă abia 4 oca! Phenomenul acestei esposițiuni e un copil de optspredece luni ce citește ca oamenii bătrâni și recităză pe din afară întreg poeme.

Calindarul săptămânei.

Dumineca Tomei, Ev. dela Ioan c. 20, gl. 1, a inv. 1.

Diua sêpt.	Calindarul vechiu	Călınd. nou	Sórelei
Duminecă	24 Mart. Sava și Elisab.	6 Hermina	4 36 7 17
Luni	25 † Ev. Marcu	7 Stanislau	4 35 7 19
Marti	26 Sfântul Vasilie	8 Juvenal	4 33 7 21
Mercuri	27 S. Simeon fr. Dlui	9 Grigorie N.	4 32 7 23
Joi	28 Cuv. Iason	10 Margarete	4 31 7 24
Vineri	29 Cuv. Memnon	11 Mamertus	4 29 7 25
Sâmbătă	30 S. Ap. Iacob	12 Pankrațius	4 27 7 26

Proprietar, redactor răspundător și editor: IOSIF VULCAN.

CU TIPARIUL LUI IOSIF LÂNG & COMP. ORADEA-MARE.